

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Dumineca lui Zacheiu.

Zacheiu era mai marele vameșilor. Om bogat, pentru că — după datina de pe acele vremuri, — pe lângă mica vamă ce o oprea pe seama statului din mărfurile celor ce vindeau pe piețe, nu uita să oprească și pentru sine, cât numai afla de bine.

Și totuși, acest păcătos este o frumoasă pildă de om, pentru toate vremurile. Pentru că avea inima plină de dorul binelui și adevărului și când i s'a arătat adevărul, n'a întârziat nici, o clipă ca să-l urmeze.

Cași toată lumea din acele vremuri și Zacheiu a auzit despre Isus și în inima lui a încolțit dorul, ca să se îndrepte. Simțindu-se păcătos, n'a cutezat să se vâre între mulțime și să meargă aproape de Isus, nici n'a putut să-i vadă sfânta și măreața față, pentru că era mititel de statură. Dar totuși, ca să-l vadă cel puțin pe Celce era atât de sfânt, amăsurat cu inima lui plină de păcate, s'a urcat într'un pom, ca de acolo să-l vadă pe Domnul.

Dar Isus, care vede în toate ascunzișurile, l-a zărit nu numai pe el, cel ascuns între frunze, ci și gândurile lui cele bune din adâncul sufletului lui, pe care nici nu cuteza să le mărturisească oamenilor. L-a chemat jos din pom și nu numai că l-a învred-

nicit să stea cu el de vorbă, ci tocmai a intrat și în casa lui.

Și Zacheiu, cel mic la statură, dar mare la suflet, plin de darul de a se îndrepta, a ascultat și a simțit bătăile darului dumnezeesc la ușa inimii lui și i-a deschis. Atât de mult s'a bucurat de Isus, încât a isbucnit în vorbe de căință pentru păcatele sale, făgăduind nu numai îndreptarea, ci și întoarcerea tuturor daunelor ce le-a făcut altora, cu vorbele: „Iată jumătate din averea mea o dau săracilor; și de am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrat.“ (Luca, 19, 8.) Dar și Isus s'a bucurat de acest suflet drept, isbucnind în vorbe de bucurie: „Astăzi s'a făcut mântuirea casei acesteia, pentru că și acesta fiul lui Avram este. Căci a venit Fiul omului, să caute și să mântuiască pe cel ce era pierit“ (Luca 19. 9. 10.)

Isus Hristos bate și la inimile noastre. Intră unde este primit cu suflet curat și se bucură, dacă sufletul s'a curățit de păcate, pentru ca să se mântuiască din pierire.

Zacheiu cel mititel, cu dragostea lui copilărească și neprihănită față de Isus, este pilda acelor dintre păcătoși, la cari, — pentru bunătatea inimii lor — intră Isus, ca să-i mântuiască și să-i facă moșteni ai împărăției cerurilor.

Coboară de pe movila fărădelegilor !

Istoria ne vorbește despre împăratul Nero ca despre tipul omului tiran, sălbatic și desbrăcat de ori ce sentiment omnesc. Își aranja întâlniri destrăbălate cu cele mai afurisite ființe, bărbați și femei. Făcea mari petreceri în curtea împărătească. În cursul acestor petreceri, avea o mare plăcere, ca pe oaspeții săi, — după ce aceștia în urma multelor beuturi îmbătătoare și-au pierdut mintea, — să-i inece în scaldă de apă, mestecată cu oleiuri de roze mirositoare. Poate și astăzi s'ar găsi cineva, care acest soi de moarte să-l găsească plăcut ori chiar poetic. După beții strajnice, să se inece, în plăceri gâdălitore.

Intre toate tiraniile lui barbare, cea mai mare a fost, când a aprins orașul Roma asupra capului locuitorilor numai pentru aceea, ca să poată scrie o poezie despre flăcările îngrozitoare, țipetul deznădăjduit al nefericiților remași fără scut, despre plânsul și vaetul celor năcăjiți. Și ca un comediant să-și declame în public poezia păcătoasă.

Roma îngâmfată își petrecea chiar așa ca și împăratul său. Oameni nevinovați creștini, au fost târșiți și aruncați pradă fiarelor sălbatice pe arena Coloseului. Intreaga populație se scâldea în desfrâu, sânge și barbarie neomenoasă. Nu avea altă dorință, de cât ca cei puternici să-i dea pâine și circus.

Aceasta lume lipsită de orice sentiment al blândeței, nu știa, că omul poate să fie și altcum. Că este și o altfel de viață, care alungă din sinul său ori ce îngâmfare sălbatică.

Până ce Roma își petrecea în cel mai murdar desfrâu, până atunci în adâncul pământului, în peșteri, catacombe se aprinde flacăra sfinte credințe a celor dintâi Creștini. Căzuți în genunchi, cu smerenie se roagă către Cineva, Care le arată calea și îi duce la adevăr, la lumină. Care învață a cunoaște, că omul trebuie să se plece, să se închine înaintea celui Restignit, că nu omul este cel mai mare stăpân, ci Ziditorul a toate, care a făcut pe om din țărină.

Cine poate să fie mai mare de cât omul ? Intrebă cetățeanul cel îngâmfat. Cine poate să fie de cât împăratul tiran ! Cine ? — omul. Iar în catacombe, cea dintâie Biserică Catedrală, umilul creștin știe și crede, că cel

mai mare Domn este Isus cel restignit pe lemnul crucei. Știe și crede, că acesta este Dumnezeu cel adevărat. Știe, că mulți au fost de față la restignire și că mulți au auzit glasul de mărturisire a sutașului, până atunci necredincios, care la priveriștea chinurilor Celui restignit, a întunecimei soarelui, a cutremurului de pământ a strigat din tot sufletul : *Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta !*

* * *

Zaheu, păcătosul vameș, care a neindreptățit așa zicând o lume întreagă, de a cărui bogăție au fost legate multe suspine, multe lacrimi de ale săracilor, văduvelor, orfanilor pe cari i-a despoiat, în îngâmfarea sa își ridică movila păcatelor strigătoare la cer, și din vârful acelei movile își complace viața desfrânată.

Dar sosește momentul . . . Isus trece pe cale . . . Zaheu mic de statură, doritor să-l vadă pe Hristos, urcă pe un smochin. Isus îl vede. Ajunge o singură privire a blândului Răscumpărător. Îl agrăiește cu nemărginită dragoste : *Zahee, grăbește, coboară-te, că astăzi în casa ta mi se cade să fiu !*

Ce a urmat ? O știm, ne spune sf. Evanghelie. Vameșul cel păcătos, Zaheu cel îngâmfat, recunoaște, că stă înaintea celui Atotputernic, judecătorul tuturor, se smerește, cade la picioarele lui. Isus, recunoaște, se spovedește în auzul tuturor, că : *dacă am înșelat pe cineva, despăgubesc în pătril și jumătate averea mea o dau săracilor !*

* * *

Și tu omule, care în îngâmfarea ta ai trăit, ca și cum n'ai cunoaște pe Dumnezeu tău, și-ai ingrămădit păcate peste păcate, ascultă, Hristos te vede, El te chiamă ! Grăbește, mărturisește-ți păcatele, curățește-ți sufletul prin spovedanie, că astăzi în casa curată a sufletului tău vrea să între Cel restignit pe cruce, în sfânta Cuminecătură.

Grăbește ! . . . Astăzi !

A apărut cea mai efină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul : „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

Cum a căutat Sf. Iosif foc ? de Zelma Lagerlöf.

A fost odată un om, care porni în noaptea întunecoasă ca să ceară foc. A umblat din casă'n casă, bătu la fiecare uşă.

Oameni buni, ajutaţi-mă ! — spuse el. — Nevasta mea adineaori a născut şi trebuie să fac foc ca să-o încălzesc pe ea şi pe micuţul.

Insă fu noapte așa de târzie, că oamenii toţi au dormit şi nimeni nu-i răspunse.

Omul merse şi merse. În fine departe zări lumina unui foc. Se întoarse în direcţia aceasta şi văzu că focul arde în liber. O mulţime de oi albe erau culcate lângă foc şi un cioban bătrân păzia oile.

Când bărbatul care voise se ceară foc, ajunsese la oi, văzu că la picioarele ciobanului dorm trei câini mari. Acestia, văzându-l venind, se deşteptaseră şi au deschis gurile lor enorme, caşi cum ar fi vrut a lătra, dar nu se auzi nici un sunet. Omul vazù, că părul lor se sbârleşte pe spinare, văzù, cum au alergat spre el, dinţii lor ascuţiţi sclipind la lumina focului. Simţi, că unul se repezeşte la picioarele şi unul la mâinile sale şi al treilea sare spre gâtul lui. Insă fălcile şi dinţii cu cari câinii vruse să-l muşte nu s'au supus voinţei lor şi omul nu suferi nimic din pricina lor.

Bărbatul voi să plece, ca să afle de ce avea nevoie. Dar oile erau așa de strâns una lângă cealaltă, că nu putù înainta. Atunci omul a păşit peste spinarea oilor spre foc. Şi dintre animale nici unul nu s'a deşteptat, nici nu se mişcă.

Când bărbatul ajunsese aproape de foc, ciobanul şi-a ridicat privirea. Era un bătrân morocănos, neprietinos şi dur faţă de lumea întreagă. Şi când văzù pe străin apropiindu-se, — a apucat toiagul lui, pe care îl ţinea în mână când păzea turma, — şi îl asvârli spre el. Şi toiagul vâjâind merse spre om, dar înainte de ce l'ar fi ajuns, colt spre stânga şi a ţinut pe lângă el. Omul venise la păstor şi îi zise lui : Omule bun, ajută-mă şi dă-mi puţin foc. Nevasta mea adineaori a născut şi trebuie să fac foc, ca să-o încălzesc pe ea, şi pe micuţul.

Păstorul cu cea mai mare bucurie l'ar fi refuzat, dar când se gândi-se la aceea, cum nu-l puteau sfâşia câinii, cum nu fugiau oile de el şi că toiagul lui nu voia să-l love-

ască, începù să se îngrijoresc şi n'a cutezat să nu-i dea ce a cerut.

— Ia, cât îţi trebuie ! — spuse el omului.

Dar focul era aproape stâns. Bucăţi de lemne şi crengi deja nu erau, numai o grămadă de jar şi străinul nu avù nici lopată nici vadră, în care să fi putut duce jarul.

Când păstorul văzuse aceasta, a zis din nou :

— Ia, cât îţi trebuie !

Şi s'a bucurat, că străinul nu-şi va putea lua. Insă acesta se închina-se şi ridică cu mâna goală jar din cenuşe şi îl puşe în mantaua lui. Şi jarul nu i-a ars nici mâna când l-a atins, nici mantaua, ci bărbatul îl duse ca şi cum ar fi fost nuci sau mere.

Când păstorul, — care era om rău, morocănos, — văzuse toate aceste, începu în sinea lui a se mira : Ce fel de noapte poate fi aceea, când câinii nu muşcă, oile nu se sperie, toiagul nu ucide şi focul nu arde ?

Chemase pe străin înapoi şi îi zise : Ce fel de noapte e aceasta ? Şi de unde e, că toate dovedesc milă faţă de tine ?

Atunci zise bărbatul : Eu nu-ţi pot spune, dacă tu însuşi nu vezi !

Şi voi să plece, ca să aprindă focul şi să o încălzească pe soţia şi pe copilul lui.

Dar păstorul gândise, că nu-l va pierde pe străin dinaintea ochilor, până ce nu va şti ce'nseamnă toate aceste. S'a sculat şi s'a dus după el, până ce ajunsese acolo, unde străin părea a fi acasă.

Păstorul atunci văzu, că acela n'are măcar o colibă, unde să locuească şi că soţia şi copilul lui sunt aşezaţi într'o peşteră, în care, nu este nimic afară de pereţii reci şi goi. Păstorul se gândise la aceea, cât de uşor poate să îngheţe copilaşul mic şi nevinovat în peşteră, acest cuget l-a emoţionat şi se hotărî, că va fi spre ajutorul copilului. Şi îşi deslegase traista şi scoase din ea o blană de oaie moale şi albă. Aceasta o dădu apoi străinului, ca să culce pe ea copilul.

Dar în acelaş moment se deschiseră ochii lui, şi văzu, ce mai înainte nu putea să vadă şi auzi, ce mai înainte nu putea să audă.

Văzu, că în jurul lui erau în cerc strâns ingeraşi. Şi fiecare a ţinut chitară în mână şi fiecare cu voce minunată a cântat, că în noaptea aceea se născuse Mântuitorul, care va răscumpăra lumea de păcate.

Și nu numai pe lângă păstor fură îngeri, ci i-a văzut în tot locul. Ședeau în peșteră și ședeau pe munte și sburau sub cer. În grupe mari veneau pe drum.

Numai bucurie și veselie și cântece și jocuri văzu în noaptea întunecoasă, în care mai înainte nu putea să vadă nimic. Și așa s'a bucurat, că ochii lui se deschiseseră, că a căzut în genunchi și mulțumi Domnului.

Ce văzu păstorul, am putea vedea și noi; căci îngerii în fiecare noapte de Crăciun sboară pe pământ, numai să-i observăm. Nu e necesar să avem luminări și lampe, nu depinde de Lună și de Soare, dar e nevoie, ca să avem ochi, cari să vadă mărirea lui Dumnezeu.

Traducere de Dr. Irina Berinde.

A. G. R. U. la sate.

Proces Verbal,

dresat în ședința secției religioase a Agrului în Călinești, la 18 Ianuarie 1931 în sala școlii confesionale, fiind de față mulți membrii.

1. Președintele Pop Gheorghe cantor, deschide ședința.

2. Se cântă „Impărate cresc.”

3. Dl. dir. inv. Ioan Cupcea ține o disertație foarte frumoasă despre rolul „Mamelor” aducând la nivel pe mama creștină. E ascultat cu mare atenție,

4. Cantorul Gheorghe Pop citește disertația despre „Sudalmă,” arătând urmările acestui mare păcat.

5. Preotul local Patrițiu Birlea ține o conferință despre „Minunile actuale în sinul Bisericii catolice.” Dizerantele arată însămnătatea mare a minunilor noi, ceace numai în Biserica Catolică se manifestează.

6. Urmează înscrierile noilor membrii în Agru, după cum urmează. 1. Ioan Cupcea dir., 2. Berci Dumitru, 3. Dl. V. Husti inv., 4. Tintaș Gheorghe, 5. Ilea Vasile, 6. Jurca Petru, 7. Opris Petru, 8. Petru Șandor, 9. Berinde Vasile, 10. Șerba Ion, 11. Petru Bud, 12. Mihai Opris, 13. Vasile Berciu, 14. Bufta Mihai, 15. Jurca Vasile 16. Nicoară Berciu, 17. Petru Berinde, 18. Ion Pop I. Ion, 19. Petru Opris, 20. Todoran Petru, 21. Bufta Petru, 22. Berci Petru, 23. Berci Ștefan, 24. Gheorghe, Andreica, 25. Petru Dunca, 26. Mărie Șerba, 27. Ion Berciu, 28. D-șoara Valeria Cupcea inv., 29. Văd. Vasile Nemeș, 30. Bufta Marie, 31. Jurj Mărie, 32. Nemeș Ioan, 33. Dl. Gheorghe Pop secretar, 34. Dl. Gheorghe Nemeș inv. Deci s'au înscris 34 membrii noi. Suma totală a membrilor înscriși până în prezent: 105.

7. Se dezignează apoi termenul viitoarei conferințe și cântându-se „Cuvinesse cu ade-vărat,” ședința se închide.

D. c. m. s.

Președinte:
Pop Gheorghe.

Preot:
Patrițiu Birlea.
Gheorghe Radu
secretar.

No. 7—931

vic.

Cercular

cătră veneratul Cler din Vicariat.

Cu deosebită stimă rog pe iubiții mei Frați-Preoți, să binevoiască fără întârziere, a lua câte două copii autentice de pe rezultatul Recenzământului efectuat în cursul zilelor trecute, din cari câte un exemplar îl vor avea să-l subștearnă Preaveneratului Ordinariat diecezan, pe calea Oficiului protopopesco concernent, celalalt exemplar se va păstra în arhivul parohial.

Oficiul vicarial episcopesc român unit al Maramureșului.

Sighet, la 17 Ianuar 1931

reveritor în Hristos frate:
ILARIU BOROȘ
vicar episcopal

Calendar săptămânal.

25—31 Ianuarie 1931.

25. Dumineca lui Zacheiu (Ev. Luca 19, 1.) Grigorie Teol. † 389.

26. Luni C. Xenofont.

27. Marți. Ioan Gură de aur † 407.

28. Mercuri. P. Efrem Sirul † 378.

29. Joi. M. Ignat † 107.

30. Vineri. Vasile, Grigorie și Ioan.

31. Sâmbătă. M. Ciril și Ioan.

